

РЕШЕНИЕ

№ 359

гр. София, 13.10.2023

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховен касационен съд на Република България, II Наказателно отделение в открито заседание на двадесет и втори март две хиляди и двадесет и трета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИСЕР ТРОЯНОВ

ЧЛЕНОВЕ: МИЛЕНА ПАНЕВА

ДИМИТРИНА АНГЕЛОВА

при секретаря Илияна Рангелова и с участието на прокурор Галина Стоянова, като разгледа докладваното от съдия Ангелова наказателно дело № 194 по описа за 2023 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 346, т.1 НПК и е образувано по жалби от защитниците на подсъдимите С. К. М., П. Б. Т. и Д. Н. Я..

С присъда от 17.02.2022г. по НОХД № 585/2020 г. Пловдивски окръжен съд - Наказателно отделение е признал подсъдимия С. К. М. за виновен в това през периода от 01.06.2017г. - 05.04.2019г. в град А. и град П. чрез пет деяния в условията на продължавано престъпление в качеството си на длъжностно лице - инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - град П., сектор „Контролно-административна и наказателна дейност“ сам и в съучастие като извършител с Д. Н. Я. и П. Б. Т. да е поискал и приел от Д. Т. дарове, които не му се следват, за да не извърши действия по служба съгласно чл. 92, ал.1, изр. 1 от Закона за автомобилните превози /ЗАП/ - да не състави акт за установяване на административно нарушение за всички констатирани нарушения по ЗАП при извършени проверки на „М. т.“ ЕООД и на основание чл. 301, ал.1 вр. чл. 20, ал.2 вр. ал.1 вр. чл. 26, ал.1 НК и чл. 54 НК го осъдил на наказания лишаване от свобода за срок от три години и глоба в размер на 4000 лева като го оправдал по обвинението по чл. 302, т.2 НК и за това едно от деянията от продължаваната престъпна дейност - това на 05.04.2019г. да е осъществено чрез неустановено по делото лице като извършител. С присъдата М. е лишен от право да заема държавна длъжност в ИА „Автомобилна администрация“ за срок от пет години, както и на основание чл. 307а НК да заплати в полза на държавата 9400.00 лева, представляващи стойността на предмета на престъплението.

Подсъдимият П. Б. Т. е признат за виновен за това, че в периода от 30.05.2018г. до 24.07.2019г. в град А. и град П. с три деяния в условията на продължавано престъпление в качеството си на длъжностно лице - инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“- град П., сектор „Контролно-административна и наказателна дейност“ сам и в съучастие като извършител с Д. Н. Я. и С. К. М. да е поискал и приел от Д. Т. и С. К. дарове, които не му се следват, за да не извърши действия по служба съгласно чл. 92, ал.1, изр. 1 от Закона за автомобилните превози /ЗАП/ - да не състави актове за установяване на

административно нарушение за всички констатирани нарушения по ЗАП при извършени проверки на „М. т.“ ЕООД и „М.“ АД и на основание чл. 301, ал.1 вр. чл. 20, ал.2 вр. ал.1 вр. чл. 26, ал.1 НК и чл. 54 НК е осъден на наказания лишаване от свобода за срок от две години и глоба в размер на 3000 лева като е оправдан по обвинението по чл. 302, т.2 НК и за това на 05.04.2019г. да е действал чрез неустановено по делото лице като съизвършител. П. Т. е лишен и от право да заема държавна длъжност в ИА „Автомобилна администрация“ за срок от пет години, както и на основание чл. 307а НК да заплати в полза на държавата 3650.00 лева, представляващи стойността на предмета на престъплението.

Със същата присъда съдът е признал за виновен и Д. Н. Я. за това, че в периода 01.06.2017г. - 24.07.2019г. в град А. и град П. чрез три деяния в условията на продължавано престъпление в качеството си на длъжностно лице - инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - град П., сектор „Контролно-административна и наказателна дейност“ сам и в съучастие като извършител със С. К. М. и П. Б. Т. да е поискал и приел от Д. Т., Р. Д. и С. К. дарове, които не му се следват, за да не извърши действия по служба съгласно чл. 92, ал.1, изр.1 от Закона за автомобилните превози /ЗАП/ - да не състави актове за установяване на административно нарушение за всички констатирани нарушения по ЗАП при извършени проверки на „М. т.“ ЕООД, „Т.“ ЕООД и „М.“ АД и на основание чл. 301, ал.1 вр. чл. 20, ал.2 вр. ал.1 вр. чл. 26, ал.1 НК и чл. 54 НК е осъден на наказания лишаване от свобода за срок от две години и глоба в размер на 3000 лева като е оправдан по обвинението по чл. 302, т.2 НК и за това деянието на 26.10.2018г. да е осъществено чрез неустановено по делото лице като извършител. Я. е лишен и от право да заема държавна длъжност в ИА „Автомобилна администрация“ за срок от пет години, както и да заплати в полза на държавата 3250.00 лева, представляващи стойността на предмета на престъплението.

В рамките на осъществен въззивен контрол по протест от прокурора и жалби от защитниците на подсъдимите Пловдивски апелативен съд, II наказателен състав с решение № 182 от 07.12.2022г. по ВНОХД № 212/2022г. е потвърдил изцяло атакуваната пред него присъда.

В своята касационна жалба защитата на подс. С. М. претендира, че второстепенният съд е допуснал съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Апелативен съд. Тези действия на съда касаторът възприема като ограничаващи правото им на защита чрез отказа да бъдат удовлетворени доказателствени искания за извършване на очни ставки и разпит на Т. Н., провеждал една от проверките заедно с неговия подзащитен. Абсолютното основание за отмяна на решението, изразено в липса на мотиви на съдебния акт, касаторът аргументира с дефицит в отговорите на отправени възражения за непосочване в обвинителния акт на нарушенията, за които не са съставени АУАН и в превратната оценка на съда за доказателствена обезпеченост на обвинението за част от деянията, въпреки че били налице единствено приобщени показания на св. Т. по реда на чл. 281, ал.4 вр. ал.1 НПК без подкрепата им от други доказателствени източници. Претендира се и явна несправедливост на наложеното на неговия подзащитен наказание чрез неприложението на чл. 66, ал.1 НК.

В жалбата от защитника на подс. Т. се релевира касационното основание по чл. 348, ал.1, т.3 НПК. За да обоснове тезата си, че наложеното на неговия подзащитен наказание е явно несправедливо, защитата акцентира на дългогодишния стаж на подзащитния му в автомобилната агенция, липсата на установени други нарушения в професионалното му битие, което определяло инкриминираната деятелност като изолиран случай, престъпното поведение на

свидетелите, които го уличават, реализиращи от своя страна състава на активния подкуп. Посочва се, че ефективното изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода би попречило на Т. да подпомага финансово семейството си, както и да заплати наложени му глоби.

Настоящата инстанция е сезирана с отделни жалби от двамата защитници на подс. Я., които основно са насочени към правоприлагащата дейност на предходните съдебни състави, довела според защитата, до процесуални нарушения - липса на мотиви и ограничаване правата им в процеса. Част от оплакванията се припокриват помежду си, както и с тези в жалбата от защитата на подс. М. и обобщено се изразяват в следното: пълна тъждественост между мотивите на първия и втория съд, липса на самостоятелна оценка на доказателствата от страна на въззивната инстанция и конкретно относно разминаванията в показанията на св. Д. Т. и противоречието им с тези на св. К. М. касателно водената неформална отчетност в дружеството, неотчитане на непоследователността в показанията на св. С. К., незадоволителна обосновка за некредитиране показанията на св. М. А., депозиране по време на съдебното следствие и проведената тогава очна ставка, липса на отговор относно твърдяно несъответствие в датите на назначаване на Я. за проверяващ /12.06.2017г./ и инкриминираната дата - 01.06.2017г. на поискан и 05.06.2017г. - получен подкуп, които предхождали темпорално определянето му за проверяващ „М. т.“ ЕООД. До липса на мотиви, според защитата, е довело и фаворизиране на едни доказателствени източници за сметка на други, между които и обясненията на подсъдимите. Според касаторите потвърдителното решение и съответно осъдителната първоинстанционна присъда са базирани единствено на предположения. Препятстване упражняването в пълен обем на правото на защита на подсъдимия касаторите съзират в отхвърляне на техни доказателствени искания и неотстраняване на съдебен заседател от първия съд при афиширани пред него от страните съмнения за предубеденост. Алтернативно се претендира несправедливост на наложеното на Я. наказание чрез неприложението на чл. 6б, ал.1 НК. Основания за отлагане изпълнението на наложеното му наказание защитниците намират в позитивните характеристични данни, семейното му положение, трудова ангажираност и изтеклия неразумен срок от осъществяване на деянията до постановяване на съдебните актове, с които се ангажира наказателната му отговорност.

В съдебно заседание защитникът на подс. С. М. поддържа аргументите си, изложени в касационната жалба.

Подсъдимият С. М. не изразява лична позиция по спора и подкрепя казаното от своя защитник.

Защитата на подс. П. Т. поддържа изцяло депозираната касационна жалба като се солидаризира и с доводите на своите колеги за допуснати от контролирания съд съществени процесуални нарушения при анализа на доказателствените източници. Фокусира се върху начина на изтърпяване на наложеното на неговия подзащитен наказание лишаване от свобода, чиято ефективност, според защитата, би довела до десоциализация на Т. и разпад на семейството му. Критичното отношение към случилото се на неговия подзащитен и многократно изказваното съжаление, освен останалите изложени основания, според касатора обуславят отлагане изпълнението на определеното на подсъдимия наказание.

П. Т. се присъединява към изложеното от своя защитник и моли за справедливо решение.

В съдебно заседание се явява един от защитниците на подс. Я. - адв. Н., която поддържа изцяло подадената жалба с изложените в нея пространни аргументи. Заявява, че от мотивите на Апелативен съд - Пловдив не може да бъде

проследено как е формирано вътрешното му убеждение. Моли делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на второинстанционния съд.

Д. Я. се солидаризира с позицията на защитника си.

Прокурорът заявява, че наведените в касационните жалби доводи се припокриват с тези от въззивните и на тях Апелативен съд е дал убедителен отговор в атакувания акт. Преценявайки липса на процесуални нарушения от страна на проверяваната инстанция, представителят на държавното обвинение моли да бъде оставено в сила решението ѝ.

В дадената им възможност за последна дума подсъдимите молят съда да вземе правилно и справедливо решение, отчитайки, че са били лишени от възможност да се защитават.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните, изложеното в жалбите и в рамките на своите правомощия, прецени, че те са допустими, но неоснователни.

Преди всичко настоящият състав следва да вземе отношение по доводите за допуснати процесуални нарушения, довели до накърняване правата на част от страните в процеса, тъй като при позитивен техен отговор би се обезсмислило произнасянето по еднопосочните искания за отлагане изпълнението на наложените на подсъдимите наказания лишаване от свобода. Всъщност преимувствена част от аргументите за нарушения на процесуалните правила и превратност в аналитичната дейност на съда са изложени и пред контролирания съд и са получили своя адекватен и изчерпателен отговор. Такъв не е даден на претенцията за участие в съдебния първоинстанционен състав на заседател, за когото страните имали съмнения в безпристрастността му и са я афиширали. Разбираемо въззивният съд не се е занимал с това възражение, тъй като подобен порок не е възприет от него, а и от касационния съд. Обективизиране на подобни съмнения, още по-малко отправени подобни искания пред Окръжен съд, които да са били и отхвърлени, настоящият съдебен състав не съзира. В протоколите от проведените пред първата инстанция съдебни заседания не са налице изявления, още повече искания на някоя от страните за отвод на съдебен заседател от състава на съда и съответно отказ той да бъде отведен. Нещо повече, съдът е отвел двама съдебни заседатели, участвали в разпоредително заседание при служебно добита информация, че те са съпрузи, след което, напълно законосъобразно, на 28.09.2020г. отново е разгледал въпросите, дефинирани в разпоредбата на чл. 248, ал.1 НПК, с участие на други заседатели, спрямо които страните не са афиширали искания за техен отвод нито в това заседание, нито в последващи. Действително, дори при липса на изрично искане от някоя от страните, ако съдебният състав прецени, че са налице основанията на чл. 29, ал.1 - ал. 2 НПК за отвод на някой/и от членовете му, служебно /както и е направил при наличие на абсолютното основание за отвод по чл. 29, ал.1, т.8 НПК/ следва да постави този въпрос за разглеждане. Не са налице, обаче, каквито и да било данни в кориците на делото, за предубеденост или заинтересованост от изхода на делото на някои от разгледалите делото членове на състава на съда.

Не би могло априори да се възприеме като нарушение отказ на съда да уважи направени от някоя от страните в процеса доказателствени искания. В правомощията на съда е да прецени доколко депозираните претенции са основателни или не и при преценка за липса на необходимост от попълване на доказателствената маса с желани доказателства, да ги отклони. Настоящата ситуация е именно такава. Исканията на защитата, изложени пред въззивния съд, са били поставени на вниманието и на първостепенния и са получили мотивиран отказ и от двете инстанции. И настоящата стои на позиция, че този отказ на

съдилищата по фактите не е фриволен, а основан на наличните по делото доказателствени материали, обосновала и позицията им, че фактологията по делото е изяснена в степен, достатъчна за установяване на обективната истина по спора, още повече, че част от исканията са ирелевантни към предмета на доказване, обособен с обвинителния акт.

Останалите претенции на сезиращите настоящата инстанция страни за допуснати от контролираната съществени процесуални нарушения са насочени към пропуски в аналитичната дейност на въззивния съд при оценка на доказателствата, изразени в липса на самостоятелен анализ или тяхното превратно тълкуване. Този съдебен състав не може да се съгласи с изложените твърдения. В мотивите към постановения акт Апелативен съд е изложил обстояйни и коректни аргументи защо кредитира едни за сметка на други източници на доказателствена информация или само в отделни техни части. Отговорил е на възраженията на страните в тази насока, повторени и пред настоящия състав и обосновано ги е отхвърлил. На твърдяните противоречия между показанията на свидетелите Д. Т. и К. М. относно водената от първата тетрадка за извършвани разходи в дружеството, съдът не придава значението, за което настояват защитниците на подсъдимите. Изявлението на М., че не е указвал на свидетелката Т. да води отчетност, не дискредитират нейните показания, както и тези на св. Ж. Д., които са напълно еднопосочни и непротиворечиви помежду си за отразяването на извършени различни разходи. Те съответстват и на приложените по делото писмени доказателства - извлечения от тази тетрадка /т.нар „cash book“/, в които освен заплащания на ДАИ с конкретизирани дати и суми, за съответния ден са описани и други разходи, свързани с оперативната дейност в „М. т.“ ЕООД. Изявлението на собственика на дружеството, позициониран в Нидерландия, че не е разпореждал водене на подобна статистика, не игнорира обективното ѝ наличие, тъй като разпореждането да не бъдат записвани разходи не означава, че реално това не е вършено, а освен това, той не е притежавал и непосредствени ежедневни наблюдения върху оперативната дейност в дружеството, осъществявана от Т. и Д.. Свидетелят М. е получавал регулярно и своевременно уведомления от ръководител транспорта /Д. Т./ за извършваните разходи, включително и за исканите по нерегламентиран ред плащания на наследващи се суми от служители на ДАИ, с размера на които всъщност е захранвал и сметката, от която Т. ги е теглила. Допълнителна подкрепа тези възприети от първия и от въззивния съд обстоятелства намират и в приобщените по делото банкови извлечения за извършвани трансакции по сметката. Тези надлежно приобщени писмени доказателства подкрепят свидетелствата на Т., М. и Д. за начина на осъществяване на инкриминираните деяния и оборват възраженията на защитата, че по три от обособените посегателства в обхвата на продължаваната престъпна дейност на подсъдимите /конкретно на подс. С. М./ единственият доказателствен източник били изявленията на Т. от досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал.4 НПК. Всъщност, съдът е приложил тази процесуална техника спрямо показанията на Т. при заявена нейна липса на спомен или невъзможност за детайлизация на определени събития, но не и след констатирани съществени противоречия със заявеното в досъдебната фаза на процеса. При потвърждаване на тези изявления от нейна страна и обяснения за заличаване на спомена поради изтеклото време и при наличие на информация, съдържаема в други източници, каквито са банковите извлечения, отразяванията в неформална отчетност и показанията на свидетели, която ги подкрепят, както въззивният, така и първостепенният съд са базирали своите фактически и правни изводи на тези свидетелства, тъй като спрямо тях не е приложима запретата по чл. 281, ал.8 НПК.

Тези разсъждения са относими и към свидетелствата на С. К., Р. Д. и М. А., за чието превратно възприемане от контролирания съд защитата изразява претенции. Апелативен съд се е занимал с наведените и пред него идентични доводи за непоследователност в показанията на св. С. К. и необезпеченост от други източници на показанията на св. Р. Д., както и за немотивирано възприемане на показанията на А., дадени в хода на досъдебното производство, а не на тези, депозирани в хода на съдебното следствие. Изследвайки изложеното от тези свидетели съобразно действителното им съдържание, въззивният състав коректно е заключил, че те не страдат от твърдените от защитата пороци. Правилно са приети за достоверни изявленията на К. и Д., които са напълно последователни в двете фази на процеса. Сочените детайли /относно цвета, непрозрачността и вида на плика/ и времевата близост между възприетото от него получаване на този плик от Т. по заръка на подс. М. и възпроизведеното от А. в досъдебното производство е дало основание на съда да кредитира именно тези показания.

Контролираният съд е дал ясен и изчерпателен отговор на изразените и пред него възражения за налично противоречие между датата на назначаването на подсъдимите М. и Я. да извършат проверка на „М. т.“ ЕООД и инкриминираните като дати на поискване и даване на подкупа, които ги предхождали. Приложените по досъдебното производство писмени доказателства, касаещи това първо деяние от продължаваната престъпна дейност на тези двама подсъдими, категорично оборва тезата, че към 01.06.2017г. и 05.06.2017г. те все още не са притежавали знание за това, че ще осъществяват проверка на дружеството. Обстойно Апелативен съд е коментирал съдържимото в служебно изготвени уведомителни писма и заповеди касателно този случай, за да приеме коректността на сочения от прокурора времеви период без превратно да тълкува обективизираното в документите.

В касационната си жалба един от защитниците на подс. Д. Я. упреква въззивният съд в липса на отговор на отправено от него възражение относно недостатъци в обвинителния акт, изразяващи се в липса на описание на нарушенията, заради които свидетелите Т., Д. и К. са давали на подсъдимите наследващите им се парични суми и месни продукти. Този въпрос е бил поставян многократно от защитата и то още от началния възможен момент - разпоредително заседание пред първия съд, когато е получил своя адекватен отговор. От целокупната доказателствена маса по делото безпротиворечиво се установява, че маниерът на поведение на подсъдимите във всеки от инкриминираните случаи е да искат парични суми от проверяваните дружества, уведомявайки техните управители или представляващи, че са констатирани множество тежки нарушения, подлежащи на санкциониране с висок размер на имуществената санкция и ако получат искания подкуп, биха съставили актове само за по-леко наказуеми с имуществена санкция нарушения. Непосочването конкретно на тези по-тежко санкцируеми нарушения, за което са напълно едностранни свидетелствата по делото, не декриминализира извършеното или поставя в неяснота подсъдимите относно техните обвинения, тъй като прокурорът или съда не биха могли да привнесат или създават факти, които не се съдържат в доказателствените източници. Ясно изразена е позицията на държавното обвинение относно механизма на извършване на деянията, която е споделена в голямата си част от съдебните състави, обективирали изрично своята воля и начина, по който са я формирали.

Действително, въззивният състав е заявил, че се солидаризира с установената от първостепенния фактология без да излага свой прочит, но това не може да бъде

възприето като неналичие на мотиви в контролирания от настоящата инстанция акт. Такъв порок би бил наличен, ако при твърдествено възприета фактическа обстановка, второстепенният съд не е изразил ясно причините за това и не е отговорил на изложени пред него възражения, ако отговорите им са относими към предмета на спора. Подобна ситуация по настоящото дело не е налице. При идентично установени факти с първия съд, въззивният съд аргументирано и обосновано е заявил въз основа на какви и кои доказателствени източници ги приема.

При извършената констатация за неналичие на сочените от страните процесуални нарушения в аналитичната дейност на въззивната инстанция, настоящият състав следва да изрази отношението си по доводите на защитата на подсъдимите за явна несправедливост на наложеното им наказание лишаване от свобода. Въпреки че се декларира несъгласие у всички касатори с размера им, то акцентът е поставен върху необходимостта от прилагане нормата на чл. 6б, ал.1 НК спрямо всеки от тях поради твърдяно наличие на всички предпоставки за това. Тъй като наведените доводи са идентични и касаят необремененото съдебно минало на всеки от подсъдимите, тяхната семейна обвързаност, трудова ангажираност /за Я./, позитивни характеристични данни и липса на други дисциплинарни провинения, то те ще бъдат разгледани съвместно.

В санкционната част на нормата, приложена спрямо М., Т. и Я. е визирано наказание лишаване от свобода до шест години и глоба до пет хиляди лева. Контролираният съд е приел, че наказание лишаване от свобода в размер на три години за М. и две години – съответно за Т. и Я., са справедливи и това се споделя от настоящия касационен състав. Съдът е афиширал индивидуален подход при преценка правилността на отмереното наказание за всеки от подсъдимите, съобразявайки относимостта между смекчаващи и отегчаващи отговорността за всеки един обстоятелства. Съдът не е фаворизирал едни спрямо други и е преценил по действителната им значимост всички налични данни за личността на подсъдимите и за характера на извършеното от тях. Наложеният размер на наказанията под средния, визиран в закона, е съобразен с всички изложени от защитата положителни личностни данни - чисто съдебно минало, неналичие на данни за предходни нарушения на служебни задължения, коректно процесуално поведение, трудова ангажираност към настоящия момент за подс. Д. Я.. Не би могло да бъде възприето като снижаващо наказателната отговорност на П. Т. обстоятелство твърдяното от неговия защитник критично отношение към деянията и изразено съжаление, тъй като подобно отношение не е афиширано от него при цялостното процесуално развитие на делото. Не би могъл да бъде възприет като подобно обстоятелство и соченият от всички защитници изминал дълъг период от осъществяване на деянията до ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимите. Този период съдът не възприема като неразумно продължителен, съобразявайки го със спецификата на разследване на този вид престъпни посегателства, усложнената престъпна дейност, обусловена както от наличието на съучастие в различни съотношения между подсъдимите, така и множествеността на престъпленията. Както в досъдебната, така и в съдебната фаза на процеса, разследващите и правоприлагащите органи са действали с необходимата експедитивност, но не за сметка на обективността при събиране и проверка на доказателствата. Изминалият период от първоначалното задържане и на тримата подсъдими на 02.10.2019г. до настоящия момент предвид тези специфики на разследваната деятелност не може да бъде възприет като надхвърлящ границата на разумната срочност, още повече, че нито разследващите органи, нито съдът са

афиширали бездействие или неоснователно забавяне при изпълнение на задълженията си.

Действително, размерът на наложените и на тримата подсъдими наказания и липсата на предхождащи деянията осъждания покриват формалните изисквания за приложението на разпоредбата на чл. 66, ал.1 НК. Както правилно е преценил контролираният съд, обаче, целите на наказанието не биха могли да бъдат постигнати с отлагане изпълнението на отмерените им наказания. Продължителният период на извършване на престъпната деятелност с ритмично осъществявани престъпни посегателства в него, реализиране на две от формите на изпълнителното деяние по чл. 301, ал.1 НК – стимулиране на други лица към извършване на активен подкуп и впоследствие получаването му от подсъдимите, поведението на Я. и М. при стартиране на престъпната им деятелност, изразено в недоволство от първоначално предоставената немалка парична сума от страна на Т. и изискване и съответно получаване на по-голяма, уронване авторитета на институцията, в която дългогодишно са работили, налага и тримата да бъдат изолирани за определения от съда срок от обществото, за да преосмислят своето поведение и променят нагласите си в посока спазване на писаните правила на закона и неписаните на морала.

Настоящият състав счита, че за пълнота на изложението си следва да вземе отношение по обективиранияте в атакуваното решение разсъждения на въззивния съд относно начина, по който би следвало да се ангажира отговорността на тримата подсъдими по заплащане в полза на държавата на различна равностойност на паричната сума - предмет на престъплението по чл. 301 НК. Не би могла да бъде споделена позицията на контролирания съд, че тази отговорност следва да бъде солидарна, тъй като този характер на носене на отговорност следва да бъде посочен в закон или в договор. И докато ЗЗД в своя член 53 изрично визира, че „Ако увреждането е причинено от неколцина, те отговарят солидарно“, то наказателният закон не познава солидарната, а единствено разделната отговорност, поради което и правилно първостепенният съд е осъдил всеки от подсъдимите да заплати самостоятелно парична сума, съответна на размера на получения от него дар.

Поради това Върховен касационен съд – Второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 182 от 07.12.2022г. по ВНОХД № 212/2022 г. на Апелативен съд – Пловдив, 2 наказателен състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

- 1.
- 2.